

stva rozhoduje představenstvo o přijímání nových členů. Neshledává dovolací soud odůvodněným, že za daných okolností přijímání nových členů dozorčí radou bylo naléhavě nutným opatřením, jež nestrpělo odkladu do doby, kdy o žádostech za přijetí uchazečů mohl rozhodovati orgán podle stanov k tomu povolaný, to tím méně, ano na valné hromadě již třetí den na to konané mělo dojít ke zvolení představenstva. Již v tom jest spatřovati nezákonný postup dozorčí rady.

Právem dále vytýkají rekurenti, že na pořadu valné hromady ohlášené na 12. květen 1932, nebylo výslovně uvedeno, že valná hromada rozhodne o »sesazení představenstva«. Dozorčí rada mohla jen prozatímně sesaditi představenstvo a jen valná hromada mohla rozhodnouti, zda dozorčí rada jednala správně, či nikoliv. Zájem všeho členstva vyžadoval, by každý věděl o tomto důležitém opatření a proto aby již v pozvánce k valné hromadě bylo rozhodování o tom uvedeno jako předmět jednání, by mohl každý člen již předem k němu zaujmouti stanovisko a věnovati věci zvýšenou pozornost. Nikterak není vyloučeno, že by z členů nedostavivších se k valné hromadě, mnozí byli přišli, kdyby byli z pořadu jednání seznali, oč vlastně půjde. Nestačilo uvést v pořadu, že zprávu o činnosti družstva podá dozorčí rada a že budou provedeny volby představenstva, neboť z toho nebylo ještě bezpečně lze dovozovati, že představenstvo bylo sesazeno a že valná hromada bude konečně rozhodovati o tomto opatření. Tento způsob nevyhovoval předpisu druhého odstavce § 30 zák. družstevního a nebylo lze jej ani omluviti ohledy na ministerstvo sociální péče a na zájem družstva, by širší veřejnost se snad nedověděla o vnitřních jeho poměrech, neboť ohledy ty musily ustoupiti doslovu a úmyslu zákona. Z protokolu o valné hromadě ze dne 12. května 1932 nevysvítá dále jasně, že bylo o sesazení představenstva valnou hromadou vůbec rozhodnuto, zejména že toto opatření dozorčí rady bylo hlasováním schváleno. Dokud se rozhodnutí valné hromady v tomto směru nestalo, nebyli rekurenti z funkce členů představenstva, jimiž byli valnou hromadou zvoleni, s konečnou platností odvoláni a nemělo býti voleno představenstvo nové. I to právem rekurenti vytýkají. Neprávem také rejstříkový soud odkázal rekurenty na pořad práva, což i rekursní soud schválil. Toto odkázání bylo by na místě jen pro rozpory mezi představenstvem a členy družstva. V tomto případě však jde o rozpor mezi dozorčí radou a představenstvem, kterým mohou býti zájmy družstva poškozeny, a je proto povolán rejstříkový soud k tomu, by rozhodl o správnosti voleb na valné hromadě dne 12. května 1932. Již tyto nezákonnosti stačily k tomu, by opověď zápisu členů představenstva zvolených dne 12. května 1932 byla zamítnuta. Bylo proto vyhověno dovolacímu rekursu způsobem ve výroku uvedeným a na rejstříkovém soudu bude, by učinil další potřebná opatření.

Čís. 11976.

Předpisů zákona ze dne 1. července 1932, čís. 116 sb. z. a n., o exekuci na podpory v nezaměstnanosti jest použití, třebaže exekuční návrh byl podán před vydáním tohoto zákona.

(Rozh. ze dne 13. října 1932, R II 346/32.)

Soud první stolice povolil exekuci zabavením a přikázáním k vybrání dvou třetin podpory v nezaměstnanosti, příslušející dlužníku. Rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu s dodatkem, že dlužníku musí zůstatí volných 3.000 Kč ročně.

Důvody:

Otázka, zda a pokud jsou podpory v nezaměstnanosti podrobeny exekuci, byla rozřešena zákonem ze dne 1. července 1932 čis. 116 sb. z. a n. Podle něho jsou tyto podpory vyloučeny z exekuce, pokud nepřesahují částku, která jest podle všeobecných ustanovení vyloučena z exekuce na platy osob zaměstnaných. O exekuci na tyto platy jedná zákon ze dne 15. dubna 1920 čis. 314 sb. z. a n. v doslovu zákona z 2. července 1924 čis. 177 sb. z. a n. Těchto předpisů jest použití při rozhodování o rekursu proti usnesení prvního soudu, třebaš byl exekuční návrh podán před vydáním nahoře uvedeného zákona o exekuci na podpory v nezaměstnanosti. Podle § 1 odst. (2) tohoto zákona může býti vedena exekuce pro pohledávky výživného, na které věřitel má podle zákona právo, až do dvou třetin platu (mzdy) zaměstnancova a volných zůstatí musí ročně jen 3.000 Kč. Podle exekučního titulu, který je základem této exekuce, jde o pohledávku výživného. Proto bylo onoho předpisu použito a dovolacímu rekursu bylo vyhověno tak, jak je uvedeno ve výroku.

Čís. 11977.

Pro žalobu, již se zaměstnanec domáhá na zaměstnavateli náhrady škody, již prý utrpěl tím, že ho zaměstnavatel nepřihlásil jako svého zaměstnance k nemocenskému pojištění, jest příslušným pracovní soud (oddělení okresního soudu pro pracovní spory), v případě pak, že jich není, okresní soud.

(Rozh. ze dne 13. října 1932, R II 398/32.)

Žalobou, zadanou na okresním soudě v P., domáhala se žalobkyně na žalovaném jako bývalém svém zaměstnavateli zaplacení 550 Kč, jako náhrady škody za to, že ji žalovaný neohlásil k nemocenskému pojištění, a, když onemocněla v jeho službách, poukázal ji, by se obrátila sama svým jménem na lékaře, že její dodatečné zakročení u nemocenské pojišťovny zůstalo bezvýsledným, jelikož ji pojišťovna odmítla. K námítce nepřípustnosti pořadu práva soud první stolice žalobu odmítl, rekursní soud zamítl námítku nepřípustnosti pořadu práva. Důvody: Soud první stolice, vyhověv námítce nepřípustnosti pořadu práva, odmítl žalobu, s poukazem na předpisy zákona ze dne 9. října 1924 čis. 221 sb. z. a n. Právem si žalobkyně proti tomu stěžuje. Řečený zákon určuje jen právní poměry mezi zaměstnancem, pojištěncem, a pojišťovnou. Pro právní poměr mezi zaměstnancem, pojištěncem, a zaměstnavatelem nemá však platnosti. Žalobní nárok nelze posuzovati s tohoto hlediska. Žalobkyně uplatňuje jako žalobní důvod poměr sou-